

Minister Rozwoju i Technologii

Znak pisma: DLI-III.7620.6.2022.AW.17

Warszawa, 2 grudnia 2022 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 273), zwanej dalej „specustawą przesyłową”, po rozpatrzeniu odwołania Pana Andrzeja Białka, Pani Marty Kupczyk, Pani Teresy Białek, Pana Karola Rosy, Pana Andrzeja Ołówki, Pana Mirosława Jana Szewczyka, Pani Bożeny Piotrowskiej, Pani Ewy Przybysz, Pana Sławomira Przybysza, Pana Dariusza Ostrowskiego, Pani Małgorzaty Saks, Pana Radosława Kruka oraz odwołania Pana Michała Rosińskiego od decyzji Wojewody Mazowieckiego Nr 138/SPEC/2021 z dnia 29 grudnia 2021 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn. „Budowa linii elektroenergetycznej 400 kV Ostrołęka – Stanisławów” w zakresie budowy 8 odcinków danej linii,

I. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji:

- znajdujący się na stronie 2, w wierszach 6-13, licząc od góry strony, zapis:

„Zatwierdzenie linii rozgraniczających teren strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w tym linii rozgraniczających teren przeznaczony pod budowę stacji elektroenergetycznej

Zatwierdzam linie rozgraniczające teren strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, oznaczone linią przerywaną w kolorze fioletowym na mapie do zasadniczej w skali 1:1000, stanowiącej załącznik nr 1 do niniejszej decyzji, obejmujące poniżej wymienione nieruchomości:”

- znajdujący się na stronie 2, w wierszach 1-2, licząc od dołu strony, zapis:

„na mapie do celów projektowych w skali 1:1000, stanowiącej załączniki nr 1-9 do niniejszej decyzji”

- znajdujący się na stronie 3, w wierszach 1-9, licząc od góry strony, zapis, stanowiący dotychczasową treść pkt I1.2,

- znajdujące się od strony 9 (od wiersza 7, licząc od dołu strony) do strony 14 (do wiersza 9, licząc od góry strony), zapisy stanowiące dotychczasową treść pkt 1.5-1.16,

- znajdujący się na stronie 14, w wierszach od 12 do 15, licząc od góry strony, zapis:

„Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), planowana inwestycja zaliczana jest do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.”

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie, w miejsce uchylenia, na stronie 2, nowego zapisu:

„Określenie granic terenu objętego strategiczną inwestycją w zakresie sieci przesyłowej

Granice terenu objętego inwestycją oznaczono na mapach w skali 1:1000 i 1:2000 stanowiących załączniki nr 1.1 – 1.23 do niniejszej decyzji, w następujący sposób:

- 1) linią przerywaną koloru niebieskiego i czerwonego – oznaczono granice terenu objętego inwestycją,
- 2) szrafem w postaci kreskowanej linii niebieskiej – oznaczono obszar objęty trwałym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wymienionych w tabeli nr 1,
- 3) szrafem w postaci kreskowanej linii czerwonej – oznaczono obszar objęty czasowym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wymienionych w tabeli nr 2.”

- ustalenie, w miejsce uchylenia, na stronie 2, nowego zapisu:

„na mapach do celów projektowych w skali 1:1000 i 1:2000, stanowiących załączniki nr 1.1 – 1.23 do niniejszej decyzji.”,

- ustalenie, w miejsce uchylenia, na stronie 3, nowego zapisu:

„2. W Tabeli nr 1 i nr 2 wskazano nieruchomości, na których wprowadza się niniejszą decyzją ograniczenie w sposobie korzystania z nieruchomości, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren tych nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii, przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzanie na tych nieruchomościach ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń.”,

- ustalenie, w miejsce uchylenia, na stronie 9, nowego zapisu:

„Vla. Określenie sposobu, miejsca i warunków umieszczenia obiektów lub urządzeń na gruntach Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntach stanowiących pas drogowy i gruntach objętych obszarem kolejowym:

1. Przekroczenia gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami:

Przejsie linii przez grunty pokryte wodami (działka nr 727, obręb Kukawki, gm. Jadów) planuje się zrealizować poprzez zawieszenie na wysokości minimum 8,5 m nad lustrem wody sześciu trójprzewodowych wiązek przewodów roboczych w rozstawie 16 m i dwóch przewodów odgromowych, pod kątem 54° w stosunku do granic cieku. Montaż przewodów wykonywany będzie w odcinkach linii zawartych między dwoma słupami odporowymi. Rozwijanie przewodów odbędzie się w technologii bez styku z lustrem wody, za pomocą wciągarki, bębna hamulcowego i linki wstępnej. Miejsce przekroczenia zobrazowano na załączniku nr 1.2 do niniejszej decyzji.

2. Przekroczenia gruntów stanowiących pas drogowy:

Przejsie linii przez pasy drogowe drogi wojewódzkiej (działka nr 8, obręb Oble, gm. Jadów), dróg powiatowych (działki nr 1025, obręb Borzymy, nr 80, obręb Szewnica, nr 91, obręb Oble, nr 714/2, obręb Sulejów, gm. Jadów), dróg gminnych (działka nr 187, obręb Basinów, gm. Zabrodzie, nr 791, obręb Kukawki, nr 993/4, obręb Borzymy, nr 44/1 i 68, obręb Dębe, nr 738 i 721, obręb Sulejów, nr 116, obręb Wujówka, gm. Jadów) planuje się zrealizować poprzez zawieszenie na wysokości minimum 10 m nad jezdnią sześciu trójprzewodowych wiązek przewodów roboczych w rozstawie od 12,5 m do 16,2 m i dwóch przewodów odgromowych, pod kątem od 19° do 88° w stosunku do granic pasa drogowego. Rozwijanie przewodów odbędzie się w technologii bez styku z ziemią, za pomocą wciągarki, bębna hamulcowego i linki wstępnej. Planowany czas realizacji – rok 2022. W trakcie prowadzenia prac dojdzie do zajęcia pasa drogowego na czas nie dłuższy niż cztery doby. Miejsca przekroczeń zobrazowano na odpowiednich arkuszach map stanowiących załączniki nr 1.1-1.23 do niniejszej decyzji.

3. Przekroczenia gruntów objętych obszarem kolejowym:

Przejsie linii przez grunty objęte obszarem kolejowym (działka nr 440, obręb Dębe, gm. Jadów) planuje się zrealizować poprzez zawieszenie na wysokości minimum 10 m nad główkami torów trójprzewodowych wiązek przewodów roboczych w rozstawie 15,6 m i dwóch przewodów odgromowych, pod kątem 90° w stosunku do granic obszaru kolejowego. Rozwijanie przewodów odbędzie się w technologii bez styku z ziemią, za pomocą wciągarki, bębna hamulcowego i linki wstępnej. Planowany czas realizacji – rok 2022. W trakcie prowadzenia prac dojdzie do zajęcia obszaru kolejowego na czas nie dłuższy niż czternaście dob. Miejsca przekroczeń zobrazowano na załączniku nr 1.9 do niniejszej.”,

- ustalenie, w miejsce uchylecia na stronie 14, w wierszach od 12 do 15, licząc od góry strony, nowego zapisu:

„Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), planowana inwestycja zaliczana jest do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.”.

II. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 15 listopada 2021 r., uzupełnionym i zmienionym w trakcie prowadzonego postępowania, spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie, zwana dalej „inwestorem”, reprezentowana przez Pana Jacka Miśca, wystąpiła do Wojewody Mazowieckiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa linii elektroenergetycznej 400 kV Ostrołęka – Stanisławów” w zakresie budowy 8 odcinków danej linii.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, Wojewoda Mazowiecki wydał w dniu 29 grudnia 2021 r. decyzję Nr 138/SPEC/2021, znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, zwaną dalej „decyzją Wojewody Mazowieckiego”, o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej obejmującej wnioskowane zamierzenie inwestycyjne.

Od decyzji Wojewody Mazowieckiego odwołania do organu II instancji, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli:

1. Pan Andrzej Białek, Pani Marta Kupczyk, Pani Teresa Białek, Pan Karol Rosa, Pan Andrzej Ołówka, Pan Mirosław Jan Szewczyk, Pani Bożena Piotrowska, Pani Ewa Przybysz, Pan Sławomir Przybysz, Pan Dariusz Ostrowski, Pani Małgorzata Saks, Pan Radosław Kruk – pismo z dnia 16 lutego 2022 r., nadane w dniu 17 lutego 2022 r. w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 896), zwanej dalej *ustawą Prawo pocztowe*],
2. Pan Michał Rosiński – pismo z dnia 2 lutego 2022 r., nadane w dniu 3 lutego 2022 r. w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *ustawy Prawo pocztowe*.

We wniesionych odwołaniach, strony podniosły zarzuty przemawiające – w ocenie stron skarżących – za ich wniesieniem.

Powyższe odwołania zostały wniesione w terminie.

Ponadto, pismami z dnia 11 kwietnia 2022 r., znak: DLI-III.7620.6.2022.AW.3, oraz z dnia 27 czerwca 2022 r., znak: DLI-III.7620.6.2022.AW.8, organ II instancji, działając na podstawie art. 64 § 2 *kpa*, pozostawił bez rozpoznania odwołania wniesione przez Pana Arkadiusza Królikowskiego oraz Wójta Gminy Jadów.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie - stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. z 2022 r. poz. 838) - jest obecnie Minister Rozwoju i Technologii, zwany dalej „Ministrem”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują korygowanie zarówno wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą, organy administracji publicznej powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezspornie ustalone.

Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Mazowieckiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność kończącej to postępowanie decyzji Wojewody Mazowieckiego, jak również rozpoznał zarzuty podniesione przez Skarżących.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 1 *specustawy przesyłowej*, z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wystąpiła do Wojewody Mazowieckiego spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie, reprezentowana przez Pana Jacka Miśca. Projektowana inwestycja mieści się w wykazie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych określonych w załączniku do *specustawy przesyłowej*, w którym pod pozycją numer 3 wskazano inwestycję pn.: „Budowa linii 400 kV Ostrołęka-Stanisławów”.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie przedmiotowej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, *Minister* stwierdził, że jest on kompletny i zawiera elementy wskazane w art. 4 ust. 1 i ust. 2 *specustawy przesyłowej*.

Następnie, organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Mazowieckiego postępowanie w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej dla projektowanego przedsięwzięcia przesyłowego i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji Wojewoda Mazowiecki prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, wskazując miejsce, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Mazowiecki pismem z dnia 15 grudnia 2021 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, wysyłając zawiadomienie odpowiednio na adres wskazany we wniosku oraz na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczenia w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie, Urzędzie Gminy Jadów, Urzędzie Gminy Zabrodzie, na stronach internetowych (w Biuletynie Informacji Publicznej) tych urzędów, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim – „Puls biznesu” wydanie z dnia 27 grudnia 2021 r.

W przedmiotowym obwieszczeniu oraz zawiadomieniu organ I instancji zawarł oznaczenie nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji omawianej inwestycji, a także informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Mazowiecki wydał w dniu 29 grudnia 2021 r. decyzję Nr 138/SPEC/2021, znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, o ustaleniu lokalizacji ww. strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Kontrolowana decyzja Wojewody Mazowieckiego, z wyjątkiem uchybień omówionych poniżej, czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 8 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Zawiera bowiem niezbędne elementy określone w tym przepisie, tj. warunki techniczne realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska i ochrony zabytków, warunki ochrony przeciwpożarowej dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich, oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek w postaci ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, wskazanie okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ma nastąpić na czas określony.

Analizując decyzję Wojewody Mazowieckiego, organ odwoławczy stwierdził, iż w związku z brakiem przejścia z mocy prawa jakichkolwiek nieruchomości na własność Skarbu Państwa, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej stanie się ostateczna, organ I instancji prawidłowo nie ustalił terminu wydania nieruchomości. Zakresem decyzji Wojewody Mazowieckiego objęte są bowiem działki, w stosunku do których sposób wykonywania prawa własności został ograniczony poprzez zapewnienie inwestorowi prawa do wejścia na jej teren, w celu wykonania niezbędnych robót budowlanych, o których mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, projekt powyższej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503), zwanej dalej „ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”, tj. przez osobę posiadającą dyplom ukończenia studiów wyższych w zakresie architektury, urbanistyki lub gospodarki przestrzennej.

Stosownie do art. 25 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, decyzja Wojewody Mazowieckiego podlega natychmiastowemu wykonaniu.

W myśl art. 10 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Mazowiecki doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczenia w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie, Urzędzie Gminy Jadów, Urzędzie Gminy Zabrodzie, na stronach internetowych (w Biuletynie Informacji Publicznej) tych urzędów, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim – „Puls biznesu” wydanie z dnia 19 stycznia 2022 r. Właściciele nieruchomości objętych decyzją Wojewody Mazowieckiego organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia z dnia 13 stycznia 2022 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż wydana przez organ I instancji decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej. Należy zauważyć, iż przepis art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*

umożliwia organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie w części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Po pierwsze, zauważenia wymaga, iż w dniu 27 maja 2021 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 922), zwana dalej „ustawą nowelizującą”.

Inwestor wystąpił z wnioskiem o ustalenie lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej dla omawianego przedsięwzięcia w dniu 5 listopada 2021 r. W związku z powyższym, w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy *specustawy przesyłowej*, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 maja 2021 r., tj. po wejściu w życie ustawy nowelizującej.

W myśl art. 8 ust. 1 pkt 1 *specustawy przesyłowej* (w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 maja 2021 r.) decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera określenie granic terenu objętego strategiczną inwestycją w zakresie sieci przesyłowej, w tym określenie: a) linii rozgraniczających teren inwestycji, b) granic obszaru, w stosunku do którego decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 19 ust. 3 i art. 23 ust. 1 oraz 1a, c) granic obszaru, w stosunku do którego decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, w tym obszar objętego zakazem lub nakazem, o którym mowa w art. 22 ust. 2.

Przepis art. 8 ust. 1 pkt 1, w brzmieniu poprzedzającym ustawę nowelizującą, wskazywał na to, że decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera zatwierdzenie linii rozgraniczających teren strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w tym linii rozgraniczających teren przeznaczony pod budowę stacji elektroenergetycznej.

Wyjaśnić należy, iż organ I instancji w pkt I zaskarżonego rozstrzygnięcia posłużył się dotychczasowym brzmieniem art. 8 ust. 1 pkt 1 *specustawy przesyłowej*, tj. sprzed jej nowelizacji z dnia 20 kwietnia 2021 r., stąd też zatwierdził linie rozgraniczające teren strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Jednakże, biorąc pod uwagę fakt, że omawiany przepis wprowadzony ustawą nowelizującą wyróżnia wśród określenia granic terenu objętego inwestycją określenie odrębnie linii rozgraniczających teren inwestycji, jak i granic obszaru, w stosunku do którego decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wywołuje skutek w postaci ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości, a analizowana inwestycja nie wymaga zajęcia nieruchomości i dokonania ich podziału, stwierdzić należy, iż Wojewoda Mazowiecki nie był uprawniony do zatwierdzania linii rozgraniczających teren inwestycji. Te bowiem wyznaczają tereny, w stosunku do których następuje skutek wyłączenia oraz podziału (stosownie do treści art. 19 ust. 2 *specustawy przesyłowej*).

Wobec powyższego, Minister – korzystając z uprawnień reformatoryjnych wynikających z art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* – dokonał korekty pkt I decyzji Wojewody Mazowieckiego, szczegółowo opisaną w pkt I niniejszej decyzji, tak aby omawiany punkt zaskarżonej decyzji obejmował prawidłowe określenie granic terenu objętego strategiczną inwestycją w zakresie sieci przesyłowej.

Dokonując dalszej analizy *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, organ odwoławczy zwrócił również uwagę, iż w pkt I1.1 kontrolowanej decyzji, Wojewoda Mazowiecki błędnie odniósł się do mapy do celów projektowych sporządzonej w skali 1:1000, stanowiącej załączniki nr 1-9 do skarżonej decyzji. Mapy do celów projektowych załączone do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zostały bowiem sporządzone w skali 1:1000 oraz 1:2000 (w ilości 23 arkuszy), a następnie zatwierdzone jako załącznik nr 1 do *decyzji Wojewody Mazowieckiego*.

Z uwagi na powyższe, w pkt I niniejszej decyzji *Minister*, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa, dokonał zmiany powyższego zapisu skarżonej decyzji.

Ponadto, w myśl art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* (w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 maja 2021 r.) w odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, oznaczonych zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 8, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii, wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczy, za odszkodowaniem, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń.

Wyjaśnić należy, iż organ I instancji w pkt I1.2 zaskarżonego rozstrzygnięcia posłużył się dotychczasowym brzmieniem art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, tj. sprzed jej nowelizacji z dnia 20 kwietnia 2021 r.

Wobec tego, organ odwoławczy dokonał zmiany odpowiedniej części redakcyjnej *decyzji Wojewody Mazowieckiego*.

Dalej, zauważyć należy, iż wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej - zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 10 *specustawy przesyłowej*- zawierać powinien, wskazanie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy lub gruntów objętych obszarem kolejowym, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez te grunty, oraz gruntów stanowiących pas drogowy, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga budowy lub przebudowy zjazdów na tych gruntach; jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy lub grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga budowy zjazdów, inwestor określa także lokalizację i parametry techniczne zjazdów, a gdy wymaga przebudowy zjazdów - ich parametry techniczne.

W myśl natomiast art. 8 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy lub grunty objęte obszarem

kolejowym, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga budowy zjazdów, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej określa także lokalizację i parametry techniczne zjazdów, a gdy wymaga przebudowy zjazdów - ich parametry techniczne.

Z powyższego wynika, iż jeżeli inwestycja wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, zarówno *inwestor* we wniosku lokalizacyjnym, jak i organ wydający decyzję lokalizacyjną, powinni określić sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń.

Po dokonaniu analizy zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, *Minister* stwierdził, iż *inwestor* we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a następnie organ I instancji w *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, dokonali wskazania nieruchomości, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy oraz gruntów objętych obszarem kolejowym, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Pomimo wskazania w *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, że planowane przedsięwzięcie wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy i grunty objęte obszarem kolejowym, organ odwoławczy stwierdził następujące nieprawidłowości w tym zakresie. Po pierwsze, Wojewoda Mazowiecki w zaskarżonej decyzji, nie określił sposobu i miejsca przejścia inwestycji przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy oraz grunty objęte obszarem kolejowym. Po drugie, zamieszczone na str. 11-13 zapisy, których intencją - jak można wywnioskować z ich treści - jest określenie warunków umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń objętych inwestycją - w ocenie *Ministra* - nie dotyczą rzeczonych warunków. Stanowią one bowiem przytoczenie treści uzyskanych przez *inwestora* opinii do wniosku lokalizacyjnego lub wskazanie, iż w ustawowym terminie takich opinii nie wydano, nie wyjaśniając przy tym potrzeby umieszczenia tego rodzaju zapisów.

Natomiast, w ocenie *Ministra*, nie jest rolą organu orzekającego niejako „automatyczne” powielanie całości treści opinii w decyzji lokalizacyjnej, jak to uczynił Wojewoda Mazowiecki na stronach 11-13 zaskarżonej decyzji. Gdyby wolą ustawodawcy było, aby np. przy ustalaniu w decyzji lokalizacyjnej sposobu, miejsca i warunków umieszczenia obiektów lub urządzeń na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntach stanowiących pas drogowy bądź gruntach objętych obszarem kolejowym, organ był bezwzględnie związany treścią wydanych przez odpowiednie podmioty opinii, czy też opinie te musiałyby stanowić samodzielny element części orzeczniczej decyzji, z pewnością znalazłoby to swoje odzwierciedlenie w treści przepisów *specustawy przesyłowej*. Skoro tego jednak racjonalny ustawodawca nie uczynił, to oznacza, że opinie przedkładane wraz z wnioskiem lokalizacyjnym, nie są wiążące dla organu, nie stanowią elementu orzeczniczego decyzji lokalizacyjnej, i ewentualnie mogą mieć jedynie charakter pomocniczy, przy ustalaniu ww. warunków, a fakt ich wydania można przytoczyć w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Tak samo organ ustalający lokalizację inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie jest związany opiniami przedkładanymi przez *inwestora* do wniosku lokalizacyjnego. Natomiast wyraźnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 4 ust. 1a *specustawy przesyłowej*, nie można uzależniać ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej od

zobowiązania inwestora do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków.

Podkreślenia wymaga, iż opinia, w przeciwieństwie do uzgodnienia, nie jest formą o znaczeniu stanowczym, bowiem nie wiąże organu administracyjnego rozstrzygającego sprawę. W uzasadnieniu uchwały składu pięciu sędziów NSA z dnia 15 lutego 1999 r., OPK 14/98, ONSA 1999, nr 3, poz. 80, przeczytać można m.in., że: „Najluźniejszą formą współdziałania organów administracji publicznej jest współdziałanie polegające na zasięganiu opinii. Współdziałanie takie polega na tym, że jeden z organów jest zobowiązany, przed podjęciem decyzji, do zasięgnięcia opinii w sprawie od innego organu. Organ zobowiązany do zasięgnięcia opinii nie jest prawnie związany stanowiskiem organu opiniującego. Współdziałanie, którego istotą jest wyrażenie opinii, zbliżone jest do konsultacji czy też doradztwa”.

Tym samym uznać należy, iż powołanie przez Wojewodę Mazowieckiego treści opinii oraz wskazanie, iż stanowią one warunki techniczne realizacji inwestycji było działaniem pozbawionym podstaw prawnych.

Kierując się powyższym, *Minister* uchylił również zapisy powielające pozostałe opinie uzyskane przez inwestora, znajdujące się na stronach od 9 do 14 zaskarżonej decyzji.

Dokonując dalszej analizy *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, organ odwoławczy zwrócił również uwagę, iż w pkt VII.1 kontrolowanej decyzji Wojewoda Mazowiecki odniósł się do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 71), które obowiązywało do dnia 10 października 2019 r. i zastąpione zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839).

Z uwagi na powyższe, w pkt I niniejszej decyzji *Minister* dokonał zmiany ww. zapisu znajdującego się w pkt VII.1 zaskarżonej decyzji.

Organ odwoławczy, dokonując powyższego rozstrzygnięcia, uznał, że nie narusza ono zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*.

Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy stwierdził, że czyni ona zadość innym wymogom *specustawy przesyłowej* oraz, że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną i ustaloną w niniejszej decyzji.

Rozpatrując odwołania Skarżących od *decyzji Wojewody Mazowieckiego* w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno Wojewoda Mazowiecki orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań. Niedopuszczalna jest również ocena przez ww. organy racjonalności, czy aspektów ekonomicznych i społecznych koncepcji przedstawionej przez inwestora.

To inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej decyduje o przebiegu inwestycji oraz o wielkości terenu niezbędnego dla realizacji inwestycji. Inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-

wykonawczych inwestycji. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. Ocenie dokonanej przez organy I i II instancji podlega zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy przesyłowej*. Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice.

Orzecznictwo sądowoadministracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 176, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie przesyłowej* wzorowanych m.in. na tej ustawie – nie pozostawia co do ww. zagadnienia jakichkolwiek wątpliwości (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, i z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14; wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16, z dnia 30 stycznia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2513/16, i z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Wobec powyższego, pismem z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak: DLI-III.7620.6.2022.AW.4, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, poruszonych przez Pana Andrzeja Białka, Panią Martę Kupczyk, Panią Teresę Białek, Pana Karola Rosę, Pana Andrzeja Ołówkę, Pana Mirosława Jana Szewczyka, Panią Bożenę Piotrowską, Panią Ewę Przybysz, Pana Sławomira Przybysza, Pana Dariusza Ostrowskiego, Panią Małgorzatę Saks w odwołaniu z dnia 16 lutego 2022 r.

Pismem z dnia 18 maja 2022 r. *inwestor* – reprezentowany przez Pana Jacka Miśca – odniósł się do uwag stron skarżących.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał stronom skarżącym przy piśmie z dnia 7 lipca 2022 r., znak: DLI-III.7620.6.2022.AW.11, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także o możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Pismem z dnia 29 lipca 2022 r. Pan Andrzej Białek, Pani Marta Kupczyk, Pani Teresa Białek, Pan Karol Rosa, Pan Andrzej Ołówka, Pan Mirosław Jan Szewczyk, Pani Bożena Piotrowska, Pani Ewa Przybysz, Pan Sławomir Przybysz, Pan Dariusz Ostrowski, Pani Małgorzata Saks oraz Pan Radosław Kruk podtrzymali zarzuty względem *decyzji Wojewody Mazowieckiego* wyrażone w złożonym odwołaniu.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów stron skarżących, zawartych w odwołaniach, *Minister* stwierdził, co następuje.

Za chybiony należy uznać zarzut stron skarżących dotyczący naruszenia art. 73 § 1 *kpa* poprzez jego niezastosowanie i ograniczenie stronom postępowania dostępu do akt sprawy na skutek wprowadzenia limitowanego czasu na zapoznanie się z materiałem dowodowym, co nie pozwoliło na pełne zapoznanie się z dokumentacją.

Godzi się zauważyć, że w aktach sprawy przekazanych przez Wojewodę Mazowieckiego przy piśmie z dnia 4 lutego 2022 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, znajduje się notatka pracownika Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie z przyjęcia strony postępowania, Pana Andrzeja Białka w dniu 31 stycznia 2022 r. celem dokonania wglądu do akt sprawy dotyczącej przedmiotowej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Na przedmiotowej notatce widnieje oświadczenie Skarżącego: „Oświadczam, że zgłaszającej się stronie t. j. Andrzej Białek przedstawiono komplet dokumentów dotyczących sprawy WI-I.747.4.14.2021.DW będących w posiadaniu Wojewódzkiego Urzędu Marszałkowskiego. Jednocześnie strona nie uzyskała merytorycznej pomocy przy zapoznaniu się z dokumentami ww. sprawy a czas na zapoznanie się z dokumentacją ograniczono do 30 minut bez możliwości uzyskania odpisów.”.

Jak już zasygnalizowano, Wojewoda Mazowiecki pismem z dnia 15 grudnia 2021 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, zawiadomił właścicieli nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, wysyłając zawiadomienie na adresy wskazane w katastrze nieruchomości, zaś pismem z dnia 13 stycznia 2022 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, zawiadomił o wydaniu decyzji Wojewody Mazowieckiego. W przedmiotowych zawiadomieniach organ I instancji zawarł informację o czasie przeznaczonym na zapoznanie z aktami sprawy, tj. 30 min, a także o tym, że nie może on zostać przedłużony. Organ wojewódzki pouczył również o nakazie zachowania 1,5 m odległości pomiędzy osobami oraz nakazie używania rękawiczek jednorazowych, dezynfekcji dłoni oraz zasłaniania ust i nosa. Poinformował też, że w pokoju, w którym odbywa się zapoznanie z aktami sprawy może przebywać tylko jedna osoba przeglądająca akta sprawy. Ww. zawiadomienie z dnia 15 grudnia 2021 r. zostało skutecznie doręczone Panu Andrzejowi Białkowi w dniu 28 grudnia 2021 r., z kolei ww. zawiadomienie z dnia 13 stycznia 2022 r. w dniu 20 stycznia 2022 r. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić wypada, iż Skarżący miał świadomość zasad obowiązujących w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie w zakresie udostępniania stronom postępowań akt sprawy. Tym samym, mógł zaplanować przeglądanie akt sprawy w sposób umożliwiający ich poszanowanie. Zauważenia wymaga, iż powyższe zawiadomienia były wysyłane w okresie obowiązywania w kraju stanu epidemii COVID-19, w związku z powyższym uzasadnione było poczynienie dodatkowych obostrzeń w procedurze przyjmowania interesantów. Jeżeli jednak Pan Andrzej Białek uznał wówczas, że czas przewidziany na zapoznanie z aktami sprawy okazał się niewystarczający, miał możliwość ponownego umówienia się na kontynuację przeglądania zebranego materiału dowodowego, z której nie skorzystał.

Odnosząc się do zarzutu, iż organ wojewódzki nie udostępnił Skarżącemu wszystkich wnioskowanych załączników do wniosku, stwierdzić należy, że powyższe stoi w sprzeczności z oświadczeniem złożonym przez Pana Andrzeja Białka do notatki z przyjęcia strony oraz do protokołu z przeglądu akt sprawy, wedle którego zgłaszającej się stronie przedstawiono komplet dokumentacji w sprawie przedmiotowej inwestycji przesyłowej.

Na aprobatę nie zasługuje również zarzut dotyczący odmówienia przez organ wojewódzki wykonania kserokopii dokumentów. Warto wyjaśnić, iż w orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że przepis art. 73 § 1 *kpa* przyznający stronom, obok możliwości przeglądania akt, także prawo sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów, pozostawia bowiem im te uprawnienia do własnej realizacji. Rola organu administracji kończy się tu na zapewnieniu stronom możliwości skorzystania z tych uprawnień. Strona postępowania nie może jednak żądać, aby takie kopie wykonywał i dostarczał sam organ administracji (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 lipca 2013 r., sygn. akt II GSK 507/12, z dnia 5 lipca 2005 r., sygn. akt

GSK 898/04, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 15 listopada 2019 r., sygn. akt II SAB/Łd 65/19).

Za chybiony należy uznać zarzut Skarżących, iż organ I instancji nie zastosował możliwości udostępnienia akt sprawy poprzez system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 73 § 3 *kpa*. Z analizy akt postępowania pierwszoinstancyjnego nie wynika bowiem, aby strony skarżące złożyły wniosek sugerujący w sposób jednoznaczny chęć skorzystania z teleinformatycznej formy załatwienia sprawy. Brak jest również jakiegokolwiek informacji o posiadanych przez nich środkach uwierzytelniających ich osoby w sieci internetowej.

Ustosunkowując się zaś do zarzutu naruszenia przez Wojewodę Mazowieckiego art. 4 ust. 1 *specustawy przesyłowej* poprzez wydanie decyzji na podstawie wniosku, który nie zawierał wszystkich niezbędnych elementów, wyjaśnić należy, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawierał:

1. określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii aktualnej mapy zasadniczej, w skali 1:1000 i 1:2000, w tym określenie granic obszaru, w stosunku do którego decyzja ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*,
2. określenie zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojeniu terenu,
3. charakterystykę planowanej inwestycji obejmującą określenie:
 - a) zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie uzbrojenia terenu,
 - b) planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu,
 - c) charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji,
4. decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2021 r., znak: WOOŚ-II.420.117.2020.JK.27, określającą środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie linii elektroenergetycznej 400 kV Ostrołęka-Stanisławów,
5. wskazanie nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*,
6. wskazanie okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ma nastąpić na czas określony,
7. opinie, o których mowa w art. 4 ust. 2 *specustawy przesyłowej*,
8. uproszczone wypisy z rejestru gruntów.

Zauważyć należy, iż wskazany przez Skarżących art. 4 ust. 1 pkt 1a, pkt 7, pkt 8, pkt 8a, pkt 9, pkt 10a, pkt 10c *specustawy przesyłowej* nie dotyczy przedmiotowej sprawy. Jak wyjaśnił inwestor w piśmie z dnia 18 maja 2022 r., znak: L.dz.494/JM/05/2022/W, objęta skarżoną decyzją inwestycja nie została zlokalizowana w polskich obszarach morskich –

wobec czego w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania art. 4 ust. 1 pkt 1a *specustawy przesyłowej*. Odpowiadając w tym miejscu na zarzut Skarżących wyrażony w piśmie z dnia 29 lipca 2022 r., iż inwestor do wniosku o wydanie przedmiotowej decyzji nie dołączył dokumentów potwierdzających, że teren, na którym zlokalizowana jest inwestycja znajduje się poza polskim obszarem morskim, wyjaśnić należy, iż we wniosku znajduje się oświadczenie inwestora o braku wymogu uzyskania opinii, o których mowa m. in. w art. 4 ust. 2 pkt 1-6 *specustawy przesyłowej* z uwagi na nielokalizowanie jej na terenach i w obszarach w tych punktach wymienionych (w tym w polskich obszarach morskich). Inwestor nie wnioskował również o podział nieruchomości, co wyłącza obowiązek przedłożenia map z projektem podziału nieruchomości, wynikający z art. 4 ust. 1 pkt 7 *specustawy przesyłowej*. Ponadto, realizacja omawianego przedsięwzięcia nie wymaga przeniesienia prawa własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, toteż w przedmiotowej sprawie nie stosuje się art. 4 ust. 1 pkt 8, pkt 8a, pkt 9 *specustawy przesyłowej*. Inwestor nie wnioskował o ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na rzecz innych podmiotów, jak również nie wnioskował o ustanowienie w ramach tego ograniczenia zakazów lub nakazów dotyczących wznoszenia, utrzymywania i lokalizacji obiektów budowlanych, czy też dotyczących wykonywania nasadzeń lub utrzymywania drzew i krzewów lub innej roślinności. W powyższym stanie rzeczy nie mają zastosowania przepisy art. 4 ust. 1 pkt 10a oraz pkt 10c *specustawy przesyłowej*.

Nie mają racji Skarżący, twierdząc, iż organ I instancji naruszył art. 4 ust. 1 pkt 2 *specustawy przesyłowej* poprzez wydanie decyzji na podstawie wniosku niezawierającego informacji o koniecznej wycince drzew i krzewów oraz niezbędnych przebudowach istniejącej infrastruktury na działce nr 199, obręb 0024 Wujówka. Wyjaśnić należy, iż powołany artykuł odnosi się do określenia zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojenia terenu, które, jak zasygnalizowano powyżej, zostały uwzględnione we wniosku inwestora. Inwestor nie jest obowiązany do wskazywania w tej części wniosku szczegółowych informacji o wycince drzew i krzewów na konkretnych działkach objętych wnioskiem o ustalenie lokalizacji przedmiotowej inwestycji. W tym miejscu wyjaśnić trzeba, że decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wyznacza jedynie ogólne, podstawowe kierunki zamierzenia inwestycyjnego, podlegające dalszym uszczegółowieniom, przewidzianym w prawie budowlanym i przepisach o warunkach technicznych, w tym w zakresie szczegółowego określenia zakresu wycinki drzew i krzewów.

Słuszne w tym miejscu jest przywołanie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Wa 594/20, w którym wyrażono stanowisko, iż decyzja o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji jest pierwszą z cyklu decyzji wydawanych w procesie inwestycyjnym. Ma ona charakter wstępny - określa dopuszczalność zamierzenia inwestycyjnego w wyznaczonej przez inwestora lokalizacji, z punktu widzenia przepisów prawa, a także wskazuje ogólne warunki i zasady, którym inwestycja powinna odpowiadać. Uszczegółowienie tych warunków i zasad następuje natomiast przed organami administracji architektoniczno-budowlanej w ramach postępowania o wydanie pozwolenia na budowę. Zasadne jest stanowisko, że to w projekcie budowlanym, przedłożonym przez inwestora wraz z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na budowę, zostanie uszczegółowiony zakres ewentualnej wycinki drzew i krzewów. Potwierdzili to poniekąd sami Skarżący, powołując się w piśmie z dnia 29 lipca 2022 r. na zapisy rozporządzenia Ministra Rozwoju w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2022 r., poz. 1679).

Odnosząc się zaś do argumentacji stron skarżących, iż inwestor podczas budowy dokonuje zmian i ograniczeń w dotychczasowym zagospodarowaniu terenu, dokonując

całkowitej wycinki drzew i krzewów w granicach linii rozgraniczających teren, co dzieje się bez zgody właścicieli nieruchomości, ponownie wyjaśnić należy, że powyższa kwestia pozostaje poza zakresem przedmiotowego postępowania odwoławczego. Uregulowania dotyczące wycinki drzew i krzewów, a tym bardziej realizacja inwestycji nie podlega weryfikacji organu odwoławczego w przedmiotowym postępowaniu.

Jeśli chodzi zaś o zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 pkt 2 *specustawy przesyłowej* poprzez wydanie decyzji na podstawie wniosku niezawierającego informacji o niezbędnych przebudowach istniejącej infrastruktury na działce nr 199, obręb 0024 Wujówka, wyjaśnienia wymaga, iż jak wyjaśnił inwestor w ww. piśmie z dnia 18 maja 2022 r., nie wnioskował on o rozstrzygnięcie odnoszące się do ewentualnej przebudowy istniejącej infrastruktury, w tym na działce nr 199.

Odnosnie zaś zarzutu Skarżących dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 1 pkt 7 *specustawy przesyłowej* poprzez nieprzedłożenie map z projektem podziału nieruchomości, przy jednoczesnym zatwierdzeniu przez Wojewodę Mazowieckiego linii rozgraniczających teren inwestycji, które mają stanowić linie podziału nieruchomości, wskazać należy, iż, jak wyjaśniono powyżej, organ I instancji błędnie zatwierdził linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji. Powyższe uchybienie zostało już omówione i skorygowane w niniejszym rozstrzygnięciu. Tym samym, wobec faktu, iż inwestor nie wnioskował o podział nieruchomości, nie był obowiązany do przedłożenia map z projektem ich podziału.

Za chybioną należy również uznać argumentację Skarżących w przedmiocie naruszenia przepisów *specustawy przesyłowej* obligujących inwestora do przedłożenia opinii, o których mowa w ust. 2 ustawy. W aktach sprawy organu I instancji znajdują się wszystkie opinie, wymagane w przedmiotowej sprawie, w tym opinia Zarządu Zlewni w Sokołowie Podlaskim Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 17 sierpnia 2021 r., znak: LU.2.7.434.18.2021.KW, oraz opinia Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie z dnia 16 sierpnia 2021 r., znak: ZS.2281.1.142.2020. Jednocześnie wyjaśnienia wymaga, iż w *decyzji Wojewody Mazowieckiego* organ wojewódzki błędnie określił pismo Zarządu Zlewni w Sokołowie Podlaskim Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 17 sierpnia 2021 r. znakiem „LU.2.7.2021.KW”, podczas gdy prawidłowe jego oznaczenie to LU.2.7.434.18.2021.KW.

Biorąc natomiast pod uwagę zarzut Skarżących, iż inwestor nie dokonał obowiązku uzgodnienia wynikającego z ww. pisma Zarządu Zlewni w Sokołowie Podlaskim Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 17 sierpnia 2021 r., znak: LU.2.7.434.18.2021.KW, po pierwsze należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 4 ust. 3 *specustawy przesyłowej* właściwy organ wydaje opinię, o której mowa w ust. 2, w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Niewydanie opinii w tym terminie traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

W przedmiotowej sprawie wyjaśnienia wymaga, iż Zarząd Zlewni w Sokołowie Podlaskim Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskiej odebrał wniosek o wydanie opinii dla omawianej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych w dniu 26 lipca 2021 r. Wobec powyższego termin na wydanie opinii upływał w dniu 16 sierpnia 2021 r. Jak wynika z akt postępowania pierwszoinstancyjnego, Zarząd Zlewni w Sokołowie Podlaskim Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskiej wystosował pierwszą opinię, znak: LU.2.3.434.16.2021.KB, w dniu 10 sierpnia 2021 r., natomiast w dniu 17 sierpnia 2021 r. wydał kolejną opinię, znak: LU.2.7.434.18.2021.KW. Uznać zatem należy, że analizie organu I instancji powinna podlegać jedynie ww. opinia z dnia 10 sierpnia

2021 r. Opinia z dnia 17 sierpnia 2021 r. została bowiem sporządzona po upływie ustawowo określonego terminu.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt II OSK 1554/19, wskazał, że zajęcie stanowiska przez organ uzgadniający w trybie art. 53 ust. 5 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* następuje w dacie sporządzenia (podpisania) postanowienia i ta właśnie data jest miarodajna dla oceny zachowania dwutygodniowego terminu. Utrwalone orzecznictwo sądowoadministracyjne każe przyjąć stanowisko, że skoro przepis prawa wprost wskazuje, że niezajęcie stanowiska przez organ uzgadniający w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia wystąpienia o uzgodnienie oznacza, że uzgodnienie uważa się za dokonane, to nie można wymagać przez organ wydający decyzję czynienia w tym zakresie dodatkowych analiz, czy ustaleń (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt II SA/Łd 829/16).

Powyższe wyroki zapadły wprawdzie w odniesieniu do regulacji *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, czyli do instytucji uzgodnienia, ale należy je interpretować analogicznie wobec przepisu art. 4 ust. 3 *specustawy przesyłowej*.

Przenosząc zaprezentowane orzecznictwo na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że ww. opinia Zarządu Zlewni w Sokołowie Podlaskim Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 17 sierpnia 2021 r. w ogóle nie powinna zostać uwzględniona przez Wojewodę Mazowieckiego przy analizie opinii załączonych przez inwestora do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Z uwagi na fakt, iż powyższa opinia nie została wydana w terminie przewidzianym w ustawie, nie może ona podlegać merytorycznej ocenie organu administracji. Ustawodawca jasno określił, że niewydanie opinii w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej.

Nawet gdyby przyjąć odmienną interpretację ww. zagadnienia, to zauważyć należy, że istotą opinii jest jej niewiążący charakter, inaczej niż w przypadku uzgodnień, zezwoleń, pozwoleń lub innych aktów determinujących dane rozstrzygnięcie (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt IV SA/Wa 77/15).

Opinia, jeżeli szczególny przepis prawa nie nadał jej innego charakteru, jest tylko oceną faktów z użyciem ustawowych lub subiektywnych kryteriów opiniującego, która nie wiąże organu rozstrzygającego sprawę. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 czerwca 2006 r., sygn. K 23/05, OTK-A 2006, Nr 6, poz. 62, stwierdził, iż: „(...) organy samorządu terytorialnego w kwestii wniosku o ustalenie lokalizacji drogi mają prawo do: po pierwsze – wyrażenia opinii pozytywnej, po drugie – niewyrażenia w ogóle opinii na ten temat, po trzecie – wyrażenia opinii negatywnej co do całego wniosku, po czwarte – wyrażenia opinii co do części wniosku. W pierwszych dwóch sytuacjach (opinia pozytywna, niewyrażenie opinii) wojewoda ma prawo podjąć decyzję, która jest dodatkowo „umocniona” stanowiskiem pozytywnym (lub dorozumianym brakiem sprzeciwu) organów jednostek samorządowych. W trzeciej i czwartej możliwej sytuacji (opinia negatywna lub częściowo negatywna) wojewoda, podejmując decyzję, nie ma prawnego obowiązku uzależniania decyzji od opinii właściwych jednostek samorządu terytorialnego.” Z powyższego fragmentu orzeczenia jednoznacznie wynika, iż w ocenie Trybunału Konstytucyjnego opinie właściwych podmiotów nie są wiążące dla organu orzekającego w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej.

Pomimo że ww. wyrok Trybunału Konstytucyjnego zapadł na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 176, z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym w 2006 r., to uznać należy, iż odnosi się odpowiednio do postępowań prowadzonych w trybie *specustawy przesyłowej*, będącej również ustawą wprowadzającą szczególne unormowania (w tym przypadku dotyczące ustalenia lokalizacji linii elektroenergetycznych). Charakter opinii załączanych do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji takiej linii jest bowiem taki sam, jak charakter opinii dołączanych do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a wcześniej – do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi.

Podkreślenia również wymaga, iż *Minister* uchylił zapisy organu I instancji znajdujące się na stronach od 9 do 14 skarżonej decyzji, stanowiące powielanie treści uzyskanych przez *inwestora* opinii, wskazując jednoznacznie, że ich wymienienie jako części orzeczniczej decyzji lokalizacyjnej było pozbawione podstaw prawnych.

Jak wynika z akt postępowania pierwszoinstancyjnego, jak również z ww. pisma *inwestora* z dnia 18 maja 2022 r., *inwestor* przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wystąpił o wszystkie opinie określone w art. 4 ust. 2 *specustawy przesyłowej* i przedłożył przy wniosku wszystkie związane z tym dokumenty.

Po analizie złożonego przez *inwestora* wniosku o wydanie przedmiotowej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, *Minister* stwierdził zatem, że zawiera on niezbędne elementy wskazane w art. 4 ust. 1 oraz ust. 2 *specustawy przesyłowej*.

Odnosząc się zaś do zarzutów stron skarżących dotyczących naruszenia przez organ wojewódzki w decyzji Wojewody Mazowieckiego art. 8 ust. 1 pkt 1, pkt 6, pkt 7a, pkt 8a, pkt 8c oraz pkt 10 *specustawy przesyłowej*, wyjaśnienia wymaga, iż należy je rozpatrywać analogicznie do argumentacji w przedmiocie naruszenia art. 4 ust. 1 ww. ustawy. Skoro bowiem wniosek *inwestora* nie zawierał map z projektami podziału, bowiem w odniesieniu do tej inwestycji nie było konieczności ewidencyjnego wydzielania nieruchomości oraz ich przejmowania na własność Skarbu Państwa, to wojewoda nie mógł orzekać o podziale nieruchomości, przejściu prawa własności czy też nabywaniu przez *inwestora* prawa użytkowania wieczystego do takich działek. Analogicznie, jeśli *inwestor* nie wnioskował o nałożenie ograniczeń na inny niż *inwestor* podmiot, czy też o określenie zakazów i nakazów, o których mowa w art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, wojewoda nie był uprawniony do decydowania w tym zakresie.

Rozpatrując z kolei zarzut naruszenia art. 49 *kpa* poprzez wskazanie przez organ I instancji w ww. zawiadomieniu z dnia 13 stycznia 2022 r. o wydaniu decyzji Wojewody Mazowieckiego, że datą publicznego obwieszczenia jest 20 stycznia 2021 r., stwierdzić należy, że wskazanie daty „20 stycznia 2021 r.” zamiast prawidłowej 20 stycznia 2022 r. jest ewidentną omyłką pisarską. Przy piśmie z dnia 10 lutego 2022 r., znak: WI-I.747.4.14.2021.DW, organ I instancji przesłał dowód potwierdzający obwieszczenie o wydaniu decyzji Wojewody Mazowieckiego na tablicy ogłoszeń Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie w dniach od 20 stycznia 2022 r. do 9 lutego 2022 r. Powyższa omyłka pisarska w ww. zawiadomieniu z dnia 13 stycznia 2022 r. pozostaje jednak bez związku z dochowaniem ustawowego terminu na złożenie odwołania przez Skarżących.

Przechodząc do zgłoszonego przez Skarżących wniosku o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej zgodnie z art. 89 *kpa*, celem wykazania ograniczenia stronom

postępowania dostępu do akt sprawy, przygotowania nierzetelnego i niekompletnego wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej oraz wydania decyzji z naruszeniem prawa przysługującego stronom postępowania, zauważyć należy, że w orzecznictwie sądowoadministracyjnym ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym organy administracji publicznej mają obowiązek podejmować czynności niezbędne do wyjaśniania sprawy, nie zaś wszystkie czynności, których przeprowadzenie postuluje strona postępowania. To, czy dany dowód zostanie przeprowadzony, zależy od przydatności tego dowodu dla wyjaśnienia okoliczności sprawy, co do których organ ma wątpliwości. Szeroki zakres środków dowodowych możliwych do przeprowadzenia w sprawie na podstawie art. 75 *kpa* nie powoduje konieczności ich przeprowadzenia, jeśli dana okoliczność została już wyjaśniona w oparciu o inny dowód i nie został on podważony (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt II OSK 1936/15, i z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12). Jakkolwiek w polskim prawie administracyjnym obowiązuje zasada oficjalności, obligująca organ do zebrania materiału dowodowego, nie może to jednak prowadzić do nakładania na organ nieograniczonego obowiązku poszukiwania faktów, które podnosi strona. Organy administracji publicznej mają obowiązek działać wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do załatwienia sprawy, zgodnie z art. 12 § 1 *kpa*, a także obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do jej wyjaśnienia i załatwienia w myśl art. 7 i art. 77 § 1 *kpa*. Oznacza to obowiązek podjęcia nie jakichkolwiek działań, lecz działań celowych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2011 r., sygn. akt I SAB/Wa 79/11).

Minister uznał, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie odwoławcze w sprawie *decyzji Wojewody Mazowieckiego* i nie wymaga uzupełnienia np. o wspomnianą przez Skarżących rozprawę administracyjną. Podkreślenia wymaga, że *decyzja Wojewody Mazowieckiego* wydana została w szczególnym trybie przewidzianym *specustawą przesyłową*, której podstawowym celem jest uproszczenie i przyspieszenie strategicznych inwestycji infrastrukturalnych. Przeprowadzenie rozprawy administracyjnej celem wykazania ograniczenia stronom postępowania dostępu do akt sprawy, a w konsekwencji wydania decyzji z naruszeniem prawa przysługującego stronom postępowania, czy też przygotowania przez *inwestora* nierzetelnego wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej nie tylko nie dotyczy okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia (skoro zapoznanie z aktami sprawy, o którym mowa w odwołaniu Skarżących odbyło się *de facto* po wydaniu *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, a złożony przez *inwestora* wniosek nie narusza prawa), ale i byłoby sprzeczne z celem szczególnego postępowania administracyjnego, tj. jego uproszczeniem i przyspieszeniem [vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1534/16, zapadły wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1984, z późn. zm.), ale w pełni aktualny w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie przesyłowej*].

Wskazać przy tym można, iż Skarżący niejako próbują, poprzez ww. wniosek o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, zarzucić organowi wojewódzkiemu naruszenie art. 10 *kpa*.

Zaznaczenia wymaga zatem, iż – stosownie do orzecznictwa sądowoadministracyjnego – zarzut naruszenia art. 10 *kpa* może odnieść skutek wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie konkretnych czynności procesowych. Warunkiem *sine qua non* uchylenia decyzji z powodu naruszenia przepisów postępowania jest bowiem wykazanie, że takie naruszenie mogło mieć istotny wpływ na

wynik sprawy i ten obowiązek spoczywa na stronie stawiającej taki zarzut. W takiej sytuacji konieczne jest zatem udowodnienie przez stronę, jakiej konkretnie czynności procesowej nie mogła dokonać, jakiego dowodu w sprawie nie mogła przedstawić i jaki wpływ na wynik sprawy mogło mieć tak stwierdzone uchybienie. Dopiero wykazanie, że naruszenie przez organ administracji publicznej zasady czynnego udziału strony w postępowaniu uniemożliwiło stronie podjęcie konkretnie wskazanej czynności procesowej (najczęściej w sferze postępowania dowodowego), a także wykazanie, że uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, daje podstawy do przyjęcia, że doszło do naruszenia art. 10 *kpa* (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt I OSK 1767/13, i z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1320/08; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt IV SA/Po 344/18).

Zauważyć należy, iż Skarżący, poza zarzutem ograniczenia stronom postępowania dostępu do akt sprawy, nie wskazali dokładnie, jaki wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia mogło mieć zarzucane organowi naruszenie. Jak natomiast wyjaśniono powyżej, warunkiem skutecznego zarzucenia organom administracji publicznej naruszenia przepisów postępowania pozostaje obowiązek wykazania potencjalnego wpływu podnoszonego uchybienia na wynik sprawy. Oznacza to, iż warunkiem uwzględnienia odwołania z tego powodu jest ustalenie, iż gdyby nie było stwierdzonego w postępowaniu odwoławczym naruszenia przepisów postępowania, to rozstrzygnięcie sprawy najprawdopodobniej byłoby inne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 18/13).

W przedmiotowej sprawie, jak już wskazano w niniejszej decyzji, stosownie do treści ww. przepisów *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Mazowiecki skierował do stron zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie wydania zaskarżonej decyzji, jak i o wydaniu zaskarżonej decyzji. Ww. zawiadomienia wysłano na adresy ujawnione w ewidencji gruntów.

Zauważyć jednak trzeba, że – jak wynika z dokonanej przez *Ministra* analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwrotnych potwierdzeń odbioru przez Skarżących ww. zawiadomienia Wojewody Mazowieckiego z dnia 15 grudnia 2021 r. informującego o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji przedmiotowej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej – ww. zawiadomienie zostało doręczone Skarżącym na jeden dzień przed wydaniem skarżonej decyzji, w dniu wydania decyzji, a nawet po jej wydaniu.

Wobec tego, negatywnie należy ocenić działanie organu I instancji, który zawiadomił Skarżących o wszczęciu postępowania w zbyt krótkim odstępie czasu od jej wydania. Powyższe niewątpliwie stanowi naruszenie przez organ wojewódzki zasady wyrażonej w art. 10 *kpa*. Poprzez swoje działanie organ wojewódzki w zasadzie uniemożliwił stronom postępowania zapoznanie się z aktami sprawy przed wydaniem decyzji.

Podkreślenia wymaga przy tym, iż prawa skarżących stron zostały należycie uszanowane poprzez wzięcie przez nich udziału w postępowaniu przed organem II instancji. Skarżący brali bowiem czynny udział w postępowaniu odwoławczym przed organem odwoławczym, które toczyło się wskutek wniesionego przez nich i przyjętego do rozpoznania przez *Ministra* odwołania od *decyzji Wojewody Mazowieckiego*. Wobec powyższego, wysłanie zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji przedmiotowej inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu na krótko przed wydaniem rozstrzygnięcia przez organ I instancji bądź też po jego wydaniu – nie uniemożliwiło Skarżącym późniejszego przystąpienia do postępowania i w konsekwencji – skutecznego złożenia odwołania od decyzji pierwszoinstancyjnej.

Skarżący wzięli udział w przedmiotowym postępowaniu lokalizacyjnym na etapie postępowania odwoławczego, a podniesione przez nich w odwołaniu oraz uzupełniającym je piśmie zarzuty zostały rozpatrzone przez *Ministra*, który nie dopatrywał się uchybień, które mogłyby skutkować uchyleniem decyzji w następstwie podniesionej argumentacji. Prawo do zgłoszenia przez Skarżących żądań i zastrzeżeń względem inwestycji zostało zatem konwalidowane na etapie postępowania odwoławczego w sprawie *decyzji Wojewody Mazowieckiego* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 549/16). Z chwilą bowiem zainicjowania postępowania przed organem II instancji na skutek wniesienia środka odwoławczego, powstaje obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozpatrywania i rozstrzygania tej samej sprawy. Rozstrzygnięcie organu II instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak rozstrzygnięcie organu I instancji, a działanie organu II instancji nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu I instancji.

Za nietrafny należy uznać zarzut stron skarżących wyrażony w piśmie z dnia 29 lipca 2022 r., iż inwestor wskazał nieruchomości, na których mają zostać wprowadzone ograniczenia w celu umożliwienia wykonania prac opisanych w art. 22 *specustawy przesyłowej* bez jednoczesnego określenia zakresu tych ograniczeń. Takie podejście, w ocenie Skarżących, nie daje informacji właścicielom nieruchomości, w jaki sposób będą mogli wykorzystywać swoje nieruchomości po realizacji inwestycji, a także narusza wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich.

W tym miejscu podkreślić należy, iż zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 10 *specustawy przesyłowej*, wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera jedynie wskazanie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy lub gruntów objętych obszarem kolejowym, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez te grunty, oraz gruntów stanowiących pas drogowy, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga budowy lub przebudowy zjazdów na tych gruntach; jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy lub grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga budowy zjazdów, inwestor określa także lokalizację i parametry techniczne zjazdów, a gdy wymaga przebudowy zjazdów - ich parametry techniczne.

Jak już sygnalizowano, decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wyznacza jedynie ogólne, podstawowe kierunki zamierzenia inwestycyjnego, podlegające dalszym uszczegółowieniom, przewidzianym w prawie budowlanym i przepisach o warunkach technicznych, w tym w zakresie szczegółowego określenia, na czym będzie polegało ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości oraz jaka będzie powierzchnia ograniczenia.

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym m.in. w przywołanym już wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Wa 594/20, przepisy *specustawy przesyłowej* nie zobowiązują wnioskodawcy do szczegółowego określenia we wniosku na czym faktycznie/konkretnie będzie polegało ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości wynikające z treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*. Ponadto, niemożliwe jest wymaganie od organu rozstrzygającego na tym

etapie procesu inwestycyjnego, aby już w tym momencie inwestycji szczegółowo określił w decyzji lokalizacyjnej zakres ograniczenia. Prawidłowe jest stanowisko, że *specustawa przesyłowa* określa jedynie "ogólny katalog" ograniczeń w związku z realizacją zamierzenia inwestycyjnego, a decyzja o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji jest pierwszą z cyklu decyzji wydawanych w procesie inwestycyjnym.

Co więcej, jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt II OSK 1108/21, stosownie do art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczy sposób korzystania z nich przez udzielenie zezwoleń na opisane w przepisie działania, i ta kategoryczność sformułowania dowodzi, że ograniczenie ma postać obligatoryjną, nie fakultatywną, i jest wprowadzone w decyzji o charakterze związanym, bez pozostawienia wojewodzie swobody w ramach uznania administracyjnego. Jak dalej zaś stwierdzono w tymże wyroku - w świetle treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* każdy inwestor w odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej może domagać się przyznania kompletu uprawnień przewidzianych w tym przepisie. Innymi słowy, w takim przypadku organ nie jest umocowany do swoistej selekcji uprawnień, polegającej na ich ograniczeniu do takich, które mogą okazać się potrzebne czy uprawnione ze względu na konkretne parametry planowanej inwestycji, a także uwarunkowania prawne i faktyczne, w jakich ma być ona prowadzona. Dalszą kwestią pozostaje, że zadanie to byłoby utrudnione, o ile w ogóle możliwe, we wczesnej fazie inwestycji, gdy parametry te nie mogą być dostatecznie sprecyzowane. Zgodnie z art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* inwestor - odnośnie do wskazanych nieruchomości i w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń - mógł wnosić o ograniczenie w drodze decyzji sposobu korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Skoro inwestor skorzystał z prawa do złożenia tego rodzaju wniosku, odpowiadającego przytoczonej treści art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, to organ miał prawo, a nawet obowiązek, by na podstawie tego przepisu ten wniosek w całości uwzględnić.

Ustosunkowując się zaś do naruszenia przez organ I instancji przepisu art. 8 ust. 1 pkt 5 *specustawy przesyłowej* poprzez nieprawidłowe określenie wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich na skutek braku określenia zakresu ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, wyjaśnić należy, iż zgodnie z utrwalonym w orzecnictwie poglądem, ochrona interesów osób trzecich w postępowaniu o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego nie może być oceniana w takim zakresie, jak na kolejnym etapie postępowania inwestycyjnego - etapie pozwolenia na budowę. W przeciwnym razie szczegółowe orzekanie o wymaganiach wynikających z ochrony interesów osób trzecich w tym postępowaniu w istocie pozbawiłoby te osoby możliwości dochodzenia ich praw w późniejszym postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę, gdzie zagrożenia ich interesów przybierają o wiele bardziej konkretny kształt. Przyjmuje się zatem, że postanowienia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, w szczególności postanowienia dotyczące ochrony osób trzecich, mogą zawierać jedynie informacje dla inwestora o działaniach niezbędnych dla ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Ochrona interesów osób trzecich na etapie lokalizacji inwestycji celu publicznego nie może być zatem zapewniona całościowo i przejmować działań właściwych ochronie interesów osób trzecich na etapie pozwolenia na budowę (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 29 maja 2012 r.,

sygn. akt II SA/Lu 255/12, i przywołane tam orzecznictwo; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt IV SA/Po 669/18; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 8 listopada 2018 r., sygn. akt II SA/OI 612/18).

Odnosząc zatem powyższe ustalenia do zarzutów stron skarżących, stwierdzić wypada, że *decyzja Wojewody Mazowieckiego* - wskazująca w pkt IX, iż inwestycję należy projektować, budować i eksploatować zgodnie z warunkami określonymi w art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2351, z późn. zm.) - uwzględnia wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich w takim stopniu, jaki wymagany jest na etapie ustalania lokalizacji inwestycji.

Podkreślenia wymaga, iż *specustawa przesyłowa*, w oparciu o przepisy której wydano *decyzję Wojewody Mazowieckiego*, jest aktem prawnym szczególnym, przewidującym uproszczoną (przyspieszoną) procedurę przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Jest oczywiste, że szybka i sprawna realizacja inwestycji w zakresie sieci przesyłowych i w związku z tym poprawa bezpieczeństwa energetycznego kraju, leży w interesie społecznym i gospodarczym. Tymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień inwestora, natomiast z drugiej – zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości znajdujących się w obszarze inwestycji.

Nie wydaje się możliwe zaprojektowanie inwestycji w zakresie sieci przesyłowych o takim przebiegu, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli nieruchomości objętych inwestycją. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej właściciela, jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na wywołanie lokalnego konfliktu społecznego, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych, a następnie techniczno-wykonawczych, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

Lokalizacja strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy przesyłowej* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności ustalenia lokalizacji ww. inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Realizacja inwestycji w zakresie sieci przesyłowych stwarza określone uciążliwości dla właścicieli nieruchomości objętych jej zakresem. Ocena decyzji w aspekcie poszanowania uzasadnionych interesów osób trzecich wymaga uwzględnienia, że inwestor – występując o ustalenie lokalizacji sieci przesyłowej na danej nieruchomości – działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza tego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem, co w niniejszej sprawie

nie miało miejsca. Według *Ministra* ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestorzy, decydować będą o wybudowaniu obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, szczegółowych rozwiązaniach technicznych i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Nie można dopuścić do sytuacji, w której uprawnienia właściciela nieruchomości całkowicie ograniczają uprawnienia inwestora.

Przechodząc zaś do odwołania Pana Michała Rosińskiego, po pierwsze wyjaśnienia wymaga, że brak zgody Skarżącego na ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości oznaczonej jako działka nr 321, obręb Basinów w koncepcji przyjętej przez *inwestora* i zatwierdzonej w *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, nie stanowi o wadliwości zaskarżonej decyzji, gdyż przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy przesyłowej*, nie uzależniają wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości.

Dodatkowo, Pan Michał Rosiński podkreślił, że nie sposób zgodzić się na ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości bez jednoznacznego wskazania przez organ I instancji, że ma ono nastąpić „za odszkodowaniem”. Zgodnie z art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej* w odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, oznaczonych zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 8, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii, wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczy, za odszkodowaniem, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Wyjaśnienia wymaga, iż organ wojewódzki ograniczył sposób korzystania z nieruchomości wskazanych w tabeli nr 1 i nr 2 na stronach 3-8 *decyzji Wojewody Mazowieckiego*, nie wskazując literalnie sformułowania „za odszkodowaniem”. Niemniej jednak, jak wskazał organ I instancji, ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nastąpiło na podstawie powołanego wyżej art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, a tym samym w rozumieniu pełnego brzmienia tego przepisu. Mając na uwadze powyższe, za niesłuszne należy uznać stanowisko Skarżącego w tym zakresie.

Odnosząc się natomiast do zarzutu Skarżącego, iż *decyzja Wojewody Mazowieckiego* nie określa wysokości odszkodowania za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości stanowiącej jego własność oraz do wniosku strony skarżącej o wypłatę odszkodowania w ratach rocznych z góry od dnia wydania skarżonej decyzji do dnia zakończenia realizacji inwestycji, wskazać należy, że organ orzekający w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie orzeka jednocześnie o wysokości przysługującego odszkodowania. Kwestie związane z ustaleniem wysokości i wypłatą odszkodowania, pomimo że w pewnym stopniu są związane z decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, stanowią oddzielne byty, podlegające odrębnym trybom zaskarżenia.

Zgodnie z art. 22 ust. 7 *specustawy przesyłowej* decyzje w zakresie odszkodowań (za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości) wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor, na podstawie odrębnego

porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

Wobec powyższego stwierdzić wypada, iż wszelkie zarzuty Skarżącego odnoszące się do kwestii odszkodowawczych nie mogą być zatem przedmiotem rozważań *Ministra* w przedmiotowym postępowaniu dotyczącym wydania, na podstawie art. 5 *specustawy przesyłowej*, decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Jednocześnie należy stwierdzić, iż zarzuty takie nie mają żadnego wpływu na ocenę legalności zaskarżonej decyzji *Wojewody Mazowieckiego*.

W odniesieniu zaś do wniosku strony skarżącej o pisemne poinformowanie przez inwestora o terminie zakończenia realizacji przedmiotowej inwestycji, wyjaśnić należy, iż z uwagi na wstępny charakter decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji, o terminach realizacji inwestycji można mówić na dalszym etapie procesu inwestycyjnego.

Ustosunkowując się do argumentu Skarżącego, iż nie został on poinformowany przez *inwestora* o spotkaniach konsultacyjnych m. in. w sprawie przebiegu planowanej linii elektroenergetycznej, należy wskazać, że *specustawa przesyłowa* nie zobowiązuje inwestora do poprzedzenia wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej przeprowadzeniem konsultacji społecznych, które miałyby na celu ustalenie przebiegu projektowanej inwestycji z właścicielami bądź użytkownikami wieczystymi nieruchomości.

Tym samym, *inwestor* nie miał żadnego obowiązku informować właścicieli i użytkowników wieczystych działek objętych inwestycją, o planowanym przedsięwzięciu, jak i jego przebiegu. Powyższe powoduje zaś, iż przedmiotem postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej nie są kwestie związane z przeprowadzonymi przez inwestora konsultacjami społecznymi.

Niezależnie od powyższego, ponownie warto wskazać, że to inwestor jest kreatorem strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i tylko on decyduje o przebiegu i kształcie inwestycji. Projektowany przebieg inwestycji znajduje zaś swoje odzwierciedlenie we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i załączonej do niego dokumentacji. Dopiero wniosek inwestora i zaproponowane w nim rozwiązania podlegają ocenie organów orzekających w sprawie. Wobec tego, w postępowaniu administracyjnym w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej organ obowiązany jest do dokonania oceny przebiegu inwestycji wyrażonego w złożonym wniosku i załączonej do niego dokumentacji. Poza oceną organów administracji pozostają natomiast pozostałe koncepcje przebiegu inwestycji.

Na uwzględnienie nie zasługuje również argumentacja Skarżącego, iż organ I instancji w skarżonej decyzji nie nałożył na *inwestora* obowiązku sporządzenia protokołu nasadzeń przed rozpoczęciem realizacji inwestycji na działce nr 321 z obrębu Basinów. Żaden z przepisów *specustawy przesyłowej* nie zobowiązuje bowiem *inwestora* do sporządzenia wspomnianego protokołu. W związku z powyższym uznać należy, iż kwestia przygotowania protokołu nasadzeń pozostaje poza analizą *Ministra* w przedmiotowym postępowaniu.

Podkreślenia wymaga również, że obawy strony skarżącej co do „drzew, które Inwestor z pewnością wytnie” nie są uzasadnione w ramach postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Jak już wielokrotnie wspomniano, uszczegółowienie warunków i zasad zamierzenia inwestycyjnego następuje przed organami administracji architektoniczno-budowlanej w ramach postępowania o wydanie pozwolenia na budowę. Zasadne jest stanowisko, że to w projekcie budowlanym, przedłożonym przez inwestora wraz z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na budowę,

zostanie uszczegółowiony zakres ewentualnej wycinki drzew. Dodatkowo, w aktualnym stanie rzeczy powyższe obawy trzeba uznać za powoływanie się na okoliczności przyszłe i niepewne.

Nie mniej jednak, wyjaśnienia wymaga, iż przepisy art. 124 ust. 4-7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.), stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów *specustawy przesyłowej*. A zatem na inwestorze ciąży obowiązek przywrócenia nieruchomości objętych skutkiem z art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, tj. m.in. działki skarżącej strony do stanu poprzedniego, niezwłocznie po założeniu lub przeprowadzeniu ciągów, przewodów i urządzeń, o których mowa w ust. 1. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego jest niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, stosuje się odpowiednio przepis art. 128 ust. 4.

Odszkodowanie, o którym mowa w art. 124 ust. 4 w zw. z art. 128 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jest odszkodowaniem za szkody wynikające z ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a więc w istocie za ograniczenia prawa do nieruchomości. Zaznaczenia wymaga jednak, iż na etapie postępowania w sprawie o ustalenie lokalizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych organ nie zajmuje się kwestiami odszkodowawczymi, jak i przyszłą realizacją inwestycji (w tym ewentualną koniecznością przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego).

Reasumując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji przesyłowej został ustalony prawidłowo. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona decyzja Wojewody Mazowieckiego – poza omówionymi wyżej uchybieniami – nie naruszają prawa, a zarzuty Skarżących nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsa*”, na decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Rozwoju i Technologii, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsa*.

MINISTER ROZWOJU I TECHNOLOGI

z up.

Marta Maikowska

ZASTĘPCA DYREKTORA

DEPARTAMENTU LOKALIZACJI INWESTYCJI

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. Wojewoda Mazowiecki
(za pośrednictwem platformy ePUAP),

2. Pan Jacek Misiec
pełnomocnik Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z siedzibą w Konstancinie-
Jeziornie,
3. Pan Andrzej Białek,
4. Pani Marta Kupczyk,
5. Pani Teresa Białek,
6. Pan Karol Rosa,
7. Pan Andrzej Ołówka,
8. Pan Mirosław Jan Szewczyk,
9. Pani Bożena Piotrowska,
10. Pani Ewa Przybysz,
11. Pan Sławomir Przybysz,
12. Pan Dariusz Ostrowski,
13. Pani Małgorzata Saks,
14. Pan Radosław Kruk,
15. Pan Michał Rosiński,
16. A/a.

Do wiadomości:

1. Spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie,
2. Urząd Gminy Jadów (za pośrednictwem platformy ePUAP),
3. Urząd Gminy Zabrodzie (za pośrednictwem platformy ePUAP).